

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžf/19/2015
Identifikačné číslo spisu:	7012201133
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7012201133.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: BIKOS, s.r.o., IČO: 36 863 173, so sídlom Garbiarska č. 5, 040 01 Košice, zast.: JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Gelnická č. 33, 040 11 Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. decembra 2014 č.k. 6S/272/2012-31, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. decembra 2014 č.k. 6S/272/2012-31 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Konanie na finančnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 1020505/1/1083272/2012 z 19. júla 2012 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č.l. 7) žalovaný ako odvolací finančný orgán konajúci v zmysle § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Mesta Prešov (ďalej na účely rozsudku len „správca dane“) č. 166762/2012 z 20. marca 2012 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bola podľa § 20 zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 582/2004 Z.z.“) a podľa príslušných ustanovení Daňového poriadku žalobcovi vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2012, a to z pozemkov s charakterom

1. zastavaných plôch a nádvorí podľa § 6 ods. 1 písm. f) zák. č. 582/2004 Z.z. a
2. stavebných pozemkov podľa § 6 ods. 1 písm. g) zák. č. 582/2004 Z.z.,
spolu vo výške 6.370,28 €.

Podľa § 20 ods. 1 zák. č. 582/2004 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec daň z nehnuteľností vyrubuje správca dane každoročne podľa stavu k 1. januáru príslušného zdaňovacieho obdobia.

3. Správca dane po uvedení tabuľkového výpočtu dane z pozemkov odôvodnil prvostupňové rozhodnutie iba veľmi stručne, pričom poukázal na podané daňové priznanie žalobcu, z ktorého vychádzal v súlade so zák. č. 582/2004 Z.z., a na Všeobecne záväzné nariadenie mesta Prešov o dani z nehnuteľností č. 11/2011.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 369/1999 Z.z. v citovanom znení, obec môže vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia; nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

4. Ďalej z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že správca dane vykonanou kontrolu preveroval
- správnosť vyrubenia dane z nehnuteľností vlastníkom nehnuteľností na rok 2012 za daň z pozemkov - zastavané plochy a nádvoria podľa § 6 ods. 1 písm. f) zák. č. 582/2004 Z.z. a stavebné pozemky podľa § 6 ods. 1 písm. g) zák. č. 582/2004 Z.z. spolu vo výške 6.370,28 €,
- či žalobca pre obytný súbor (LV č. XY, k.ú. P.), v období rokov 2008 - 2011 v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej na účely rozsudku len „Stavebný zákon“) žiadal o vydanie, prípadne predĺženie stavebného povolenia v katastrálnom území P., teda či mu predmetné povolenie bolo vydané.

5. Z obsahu odpovede mesta Prešov - Sekcie stavebného úradu a urbanistiky vyplýva, že pre stavbu Obytný súbor BIKOŠ - Kráľová hora na pozemku parc.č. 9319/1, 9319/2, 16221/102, 16221/103, 16221/104, 16221/101, 16221/105, 16221/106, 16221/20, 16221/21, 16221/22, 16219/4 a 16235/12 bolo Okresným úradom v Prešove, odbor životného prostredia, na vyššie uvedenú stavbu vydané
- dňa 13.08.1999 prvé stavebné povolenie pod č.: ŽP SP 2163/1999 - Ka,
- druhé stavebné povolenie dňa 10.05.1999 pod č.: ŽP SP 1208/1999 - KA a
- tretie stavebné povolenie dňa 13. augusta 1999 pod číslom ŽP SP 2163/1999 - Ka, povoľujúce stavbu.

6. Rozhodnutím z 12. decembra 2008 pod č.: B 13247/2008 - Čj, predĺžilo mesto Prešov lehotu na dokončenie predmetnej stavby (podľa LV č. XY z 23. júna 2008), v tom čase pre vlastníka stavby Generation Plan, s.r.o. so sídlom Ul. Krompašská č. 3, Košice o 36 mesiacov.

Rozhodnutím Správy katastra mesta Prešov č. V 1951/09, právoplatným dňa 07.05.2009 sa vlastníkom predmetných parciel stal žalobca. Do 21. mája 2012 stavebný úrad mesta Prešov nevydal na predmetnú stavbu žiadne iné rozhodnutie pre žalobcu.

Podľa § 70 Stavebného zákona v citovanom znení stavebné povolenie a rozhodnutie o predĺžení jeho platnosti sú záväzné aj pre právnych nástupcov konania.

7. Žalovaný orgán vyhodnotil uplatnený nárok žalobcu tak, že predmetné pozemky od vydania stavebných povolení boli opakovane predmetom prevodu, pri zaradení pozemkov v predmete dane podľa § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. správca dane postupoval v súlade s § 70 Stavebného zákona, ktorý ustanovuje, že stavebné povolenie a rozhodnutie o predĺžení lehoty jeho platnosti sú záväzné aj pre právnych nástupcov účastníkov konania.

8. Ďalej uviedol, že z ustanovenia § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. na účely tohto zákona sa za stavebný pozemok považuje pozemok uvedený v právoplatnom stavebnom povolení až do právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia na stavbu, ktorá je predmetom dane zo stavieb podľa § 10 ods. 2 zák. č.

582/2004 Z.z., alebo stavba s bytmi a nebytovými priestormi, ktoré sú predmetom dane z bytov podľa § 14 zák. č. 582/2004 Z.z.

Celkovú výmeru stavebného pozemku tvoria parcely, ktorých parcelné čísla sú uvedené v právoplatnom stavebnom povolení.

9. Lehota na dokončenie stavieb uvedených v hore uvedených stavebných povoleniach (viď bod č. 5) bola predĺžená rozhodnutím č. B 13247/2008-Čj o 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, teda do 26. januára 2012.

Vzhľadom k tomu, že stavebné povolenie a rozhodnutie o predĺžení lehoty jeho platnosti je záväzné aj pre právnych nástupcov pôvodného stavebníka, stavebníkom je podľa žalovaného a v súlade s § 70 Stavebného zákona žalobca.

Podľa § 10 ods. 2 zák. č. 582/2004 Z.z. v citovanom znení predmetom dane zo stavieb sú stavby, ktoré majú jedno alebo viac nadzemných podlaží alebo podzemných podlaží, spojené so zemou pevným základom. Na daňovú povinnosť nemá vplyv skutočnosť, že stavba sa prestala užívať.

Podľa § 14 zák. č. 582/2004 Z.z. v citovanom znení predmetom dane z bytov v bytovom dome, v ktorom aspoň jeden byt alebo nebytový priestor nadobudli do vlastníctva fyzické osoby alebo právnické osoby, sú byty a nebytové priestory.

Podľa § 58a ods. 1 Stavebného zákona č. 50/1976 Zb. v citovanom znení žiadosť o stavebné povolenie sa podáva pre

- a) samostatnú stavbu alebo jej zmenu,
- b) súbor stavieb vrátane stavieb zariadenia staveniska,
- c) jednotlivé stavby súboru stavieb podľa písmena b), ak budú po dokončení schopné samostatného užívania,
- d) podmieňujúce preložky sietí a zariadení technického vybavenia.

10. Na základe podaného odvolania žalovaný konštatoval, že správca dane postupoval pri vyrubení dane z nehnuteľností na zdaňovacie obdobie 2012 v súlade s platnými právnymi predpismi v zmysle ustanovenia § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z., námietky žalobcu považoval za neopodstatnené a preto prvostupňové rozhodnutie podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil.

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v citovanom znení odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

11. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Košiciach žalobu zo dňa 24. septembra 2012.

12. Krajský súd v Košiciach ako prvostupňový súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie tomuto predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.) a po nariadení pojednávania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Preto ju na základe nižšie uvedených dôvodov postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

13. S poukazom na relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zák. č. 582/2004 Z.z. a po

rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise správca dane krajský súd zdôraznil, že pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je rozhodujúce ustanovenie § 6 ods. 4 veta druhá zák. č. 582/2004 Z.z., pretože ak boli oprávneným stavebným úradom vydané hore citované stavebné povolenia (viď bod č. 5) povoľujúce stavbu pre Obytný súbor BIKOŠ - Kráľová hora, na pozemku vymedzenom vyššie citovanými parcelnými číslami, tak všetky tieto parcely tvoria celkovú výmeru stavebného pozemku.

14. V súvislosti s uvedeným ďalej krajský súd uviedol, že stavebným pozemkom je pozemok uvedený v právoplatnom stavebnom povolení, a to až do právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia na stavbu, ktorá je predmetom dane zo stavieb podľa § 10 ods. 2 zák. č. 582/2004 Z.z., alebo stavba s bytmi a nebytovými priestormi, ktoré sú predmetom dane z bytov podľa § 14 zák. č. 582/2004 Z.z.

Preto sa krajský súd stotožnil s právnym posúdením veci žalovaným a dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom a preto ho podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

III.

Odvolanie žalobcu/ stanoviská

A)

15. Vo včas podanom odvolaní z 19.01.2015 (č.l. 39) proti rozsudku krajského súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu napriek požiadavke zákonodarcu zakotvenej v ustanovení § 205 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. výslovne neuviedol žiadny zo zákonom uznaných dôvodov odvolania s výnimkou bodu 9 (tvrdenie o tom, že rozsudok krajského súdu nie je v súlade s zákonom). Preto odvolací súd musel v zmysle § 41 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. vyhodnotiť podané odvolanie podľa jeho obsahu (najmä s prihliadnutím na jednotlivé odvolacie námietky) nasledovne.

16. Následne odvolací súd rekapituluje odvolacie námietky žalobcu v stručnom prehľade:

- pojem stavebný pozemok uvedený § 6 ods. 4 druhá veta zák. č. 582/2004 Z.z. je potrebné interpretovať v zmysle definície stavebného pozemku vo vete prvej,
- postup podľa ustanovenia § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. v znení účinnom od 01.12.2007 nie je podmienený tým, že ide o pozemky, na ktorých sa budú na základe stavebného povolenia stavať stavby od roku 2008, ale je podmienený vznikom daňovej povinnosti,
- vlastníctvo k pozemkom u žalobcu vzniklo 07.05.2009 a následne k vzniku daňovej povinnosti došlo 01.01.2010, preto správca dane pri vyrubení dane z nehnuteľnosti za rok 2012 nemal postupovať podľa znenia § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. v znení účinnom do 30.11.2007 ale v zmysle § 104b ods. 1 veta prvá zák. č. 582/2004 Z.z. mal postupovať podľa znenia ustanovenia § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. v znení účinnom po 01. decembri 2007,
- za stavebné pozemky sa mali považovať len tie pozemky so stavbami, ktoré sú predmetom dane podľa § 10 ods. 2 a § 14 zák. č. 582/2004 Z.z. (t.j. parc.č. 16221/20, 16221/21, 16221/22 a 16221/104 s výmerom 1.920 m²),
- pozemky, na ktorých budú vybudované inžinierske siete, nie sú v zmysle § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. predmetom dane podľa § 10 ods. 2 zák. č. 582/2004 Z.z., a
- v čase vydania stavebných povolení (1999) sa postupovalo podľa ustanovenia § 58 Stavebného zákona, ktorý (aj v súčasnosti) neukladal možnosť podávať žiadosť o stavebné povolenie pre súbor stavieb alebo samostatne pre jednotlivé stavby súboru stavieb.

17. Záverom žalobca navrhol zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie a rozhodne o trovách konania.

B)

18. Zo stanoviska žalovaného zo dňa 09.02.2015 (č. l. 44) po uvedení hore citovaných odvolacích námietok vyplýva, že tieto námietky vyhodnotil ako nedôvodné.

19. Žalovaný ďalej uviedol, že podľa § 6 ods. 4 druhá veta zák. č. 582/2004 Z.z. celkovú výmeru stavebného pozemku tvoria parcely, ktorých parcelné čísla sú uvedené v právoplatnom stavebnom povolení. Zákon však v žiadnom svojom ustanovení neumožňuje zdaňovať parcely uvedené v stavebnom povolení niektoré ako stavebný pozemok a niektoré podľa toho, ako sú uvedené v evidencii katastra.

20. Záverom žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) a s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

22. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v prejednávanej veci žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu správcu dane.

Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

23. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je v medziach uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžo/84/2007, sp.zn. 6Sžo/98/2008, sp.zn. 1Sžo/33/2008, sp.zn. 2Sžo/5/2009, či sp.zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

24. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí daňových orgánov (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich

osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka správnej aplikácie ustanovenia § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z., podľa ktorého celkovú výmeru stavebného pozemku tvoria parcely, ktorých parcelné čísla sú uvedené v právoplatnom stavebnom povolení.

25. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

26. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia rozsudku a doplnenia svojich dopĺňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej podstate (viď hore uvedené potvrdenie aj z iných dôvodov).

27. V predmetnej veci je sporná (viď bod č. 16) aplikácia ustanovenia § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. v ich modifikovaných intertemporálnych zneniach vo vzťahu k § 104b ods. 1 veta prvá zák. č. 582/2004 Z.z.

Podľa § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. v znení účinnom do 30.11.2007 na účely tohto zákona sa za stavebný pozemok považuje pozemok uvedený v právoplatnom stavebnom povolení až do právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia na stavbu. Celkovú výmeru stavebného pozemku tvoria parcely, ktorých parcelné čísla sú uvedené v právoplatnom stavebnom povolení.

Podľa § 104b ods. 1 zák. č. 582/2004 Z.z. v znení účinnom od 01.12.2007, že ak daňová povinnosť k miestnym daniam, poplatková povinnosť k poplatku a oznamovacia povinnosť vzniknú do 31. decembra 2007, postupuje sa podľa predpisov účinných do 30. novembra 2007. Daň za jadrové zariadenie sa za rok 2007 vyrubuje podľa predpisov účinných od 01. decembra 2007.

Podľa § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. v znení účinnom od 01.12.2007 na účely tohto zákona sa za stavebný pozemok považuje pozemok uvedený v právoplatnom stavebnom povolení až do právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia na stavbu, ktorá je predmetom dane zo stavieb podľa § 10 ods. 2, alebo stavba s bytmi a nebytovými priestormi, ktoré sú predmetom dane z bytov podľa § 14. Celkovú výmeru stavebného pozemku tvoria parcely, ktorých parcelné čísla sú uvedené v právoplatnom stavebnom povolení.

28. Z vyššie citovaných textov ustanovenia § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. tak účinných do 30.11.2007, ako aj po tomto dátume, pre Najvyšší súd vyplýva, že zákonodarca doplnil iba nasledujúcu časť textu: „ktorá je predmetom dane zo stavieb podľa § 10 ods. 2, alebo stavba s bytmi a nebytovými priestormi, ktoré sú predmetom dane z bytov podľa § 14.“

Hoci Najvyšší súd súhlasí s argumentáciou žalobcu, že v zmysle prechodného ustanovenia § 104b ods. 1 zák. č. 582/2004 Z.z. (a contrario) pri vzniku daňovej povinnosti k dani z pozemkom po 31.12.2007 sa musí postupovať podľa predpisov účinných po 30.11.2007, a je nepochybné, že sporná daň bola vyrubená až po tomto dátume, tak hore uvedený dodatok textu k pôvodnému ustanoveniu § 6 ods. 4 zák. č. 582/2004 Z.z. nemení nič na obsahu ustanovenia § 10 ods. 2 zák. č. 582/2004 Z.z. (viď text ustanovenia uvedený v bode č. 9).

29. Správca dane nie je oprávnený interpretovať ustanovenie § 10 ods. 2 zák. č. 582/2004 Z.z. v prípade vydaného právoplatného stavebného povolenia inak, ako ho priestorovo vymedzuje stavebný úrad.

Iba stavebný úrad je oprávnený určitú činnosť a jej výsledok označiť za stavbu a súčasne vymedziť, ktorý pevný zemský základ stavby označí za stavebný pozemok. Už v Stavebnom zákone v znení účinnom v roku 1999 prostredníctvom § 39 stanovoval:

V územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie vrátane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

30. V prejednávanej veci je pre Najvyšší súd preukázané, že pre stavbu - Obytný súbor BIKOŠ - Kráľová hora, bolo Okresným úradom v Prešove, odbor životného prostredia, vydané stavebné povolenie na pozemku s parc.č. 9319/1, 9319/2, 16221/102, 16221/103, 16221/104, 16221/101, 16221/105, 16221/106, 16221/20, 16221/21, 16221/22, 16219/4 a 16235/12. Ďalej Mesto Prešov dňa 12.12.2008 predĺžilo lehotu na dokončenie predmetnej stavby o 36 mesiacov s tým, že označilo všetky hore uvedené parcely za pozemky, na ktorých sa má uskutočniť výstavba, čo je relevantné pre aplikáciu ustanovenia § 43 h ods. 1 Stavebného zákona. Stavebné povolenie a rozhodnutie o predĺžení jeho platnosti sú záväzné aj pre právnych nástupcov konania a Najvyšší súd nie je oprávnený uvedené stavebné povolenia preskúmať v zmysle § 245 ods. 1 O.s.p. ako prv urobeného právneho rozhodnutia, lebo ho mohol stavebník namietať iba v 2-mesačnej lehote od ich vydání.

Podľa § 43h ods. 1 Stavebného zákona v znení účinnom od 01.08.2000 stavebným pozemkom sa rozumie časť územia určená územným plánom obce alebo územným plánom zóny, alebo územným rozhodnutím na zastavanie a pozemok zastavaný stavbou.

31. Preto Najvyšší súd musí potvrdiť, že tak žalovaný, ako aj krajský súd správne vyhodnotili skutkové zistenia s tým záverom, že na daňovníka sa vzťahuje daňová povinnosť tak, ako bola vyrubená daň z nehnuteľnosti rozhodnutím správcu dane, nakoľko predmetné parcely, z ktorých bola celková daň vyrubená, sú uvedené v právoplatných stavebných povoleniach.

V.

32. Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia požadované v zmysle § 63 Daňového poriadku. Uvedené rozhodnutie finančného orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca je povinný vyrubnú daň z nehnuteľností za dotknuté zdaňovacie obdobie v predpísanej sume zaplatiť.

33. Počas konania Najvyšší súd mu z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti

alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

34. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na stanovisko žalovaného, Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

35. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava daňového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), tak v odvolacom konaní na základe mu dostupných informácií z pripojeného spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

36. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nenastalo.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).